

8. Det kristne livet.

” Vi har ikke fått Bibelen for at den skal fylle hodet, men for at den skal prege live,” var det en som sa. Det er dette vi skal stoppe litt opp for nå. Hva er det egentlig som er typisk for en kristens liv?

Avhengig av Jesus.

En kristen lever ikke livet sitt på egen hånd. Han eller hun går hele tiden sammen med Jesus og er avhengig av ham. Nære venner har det med å sette sitt preg på hverandre. Jo lenger de er sammen, jo mer tilegner de seg den samme humoren, den samme måten å snakke på, den samme «stilen». Lever vi sammen med Jesus, setter han også sitt preg på oss. Vi får mer og mer av hans tanker, hans prioriteringer, hans vesen. Forholdet mellom Jesus og en kristen er imidlertid enda nærmere enn forholdet mellom to venner. Forholdet kan beskrives som forholdet mellom en gren og treet den er en del av. Saften fra treet siver inn i grenen og gir liv og frukt. Kuttet grenen av, dør den forholdsvis fort, selv om den kanskje rekker å bære noen blomster mens den står i vann i stuen. Men den bærer i alle fall ikke frukt. ”Bli i meg, så blir jeg i dere”, sier Jesus. ” Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare hvis den blir på vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt hvis dere ikke blir i meg. Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt, men uten meg kan dere intet gjøre” (Joh 15,4-5). En kristen har sluttet å tro at han klarer seg selv. En kristen vet at han hele tiden trenger Jesus.

De fire B-ene.

Jesus har ingen begrensninger. Han kan være hos oss på utallige måter. Likevel har han på en spesiell måte lovet å være nært oss og sammen med oss i det en fra gammelt av har kalt de fire B-ene. Bibelen er den første B-en. Jesus har på en spesiell måte lovet å komme til oss gjennom sitt eget ord. Det var vi inne på tidligere.” Hvis dere blir i mitt ord, er dere virkelig mine disipler. Da skal dere kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri” (Joh 8,31-32). Den neste B-en er Bønnen. Når vi ber, nevner vi for ham våre egne og andres bekymringer og behov, vi takker ham for all den nåde han viser oss og alle hans velgjerninger mot oss, og vi lovpriser ham for den han er og det han gjør i kirken og i skaperverket. Sist, men så avgjort ikke minst, bekjenner vi våre synder for ham og ber ham om tilgivelse. Han har lovet å tilgi og rense oss når vi bekjenner (1 Joh 1,9). Så kommer vi til Bror- og søsterfellesskapet. Vi har allerede sagt at vi ikke klarer oss uten Jesus. Men vi klarer oss ikke uten hverandre heller.

Bibelen sammenligner oss med en søskenflokk der vi skal elske hverandre, støtte hverandre, be for hverandre og med hverandre, og være sammen om Ordet og vitnesbyrdet. Og selv om Jesus er alle steder, har han på en spesiell måte lovet å være til stede i det kristne fellesskapet. ” For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem”, sa Jesus (Matt 18,20). Brødsbrytelsen er det samme som nattverden. Når vi tar imot brødet og vinen i nattverden, får vi også gjennom disse midlene syndenes forlatelse, får del i det offeret han bar fram da han døde for oss på korset og blir ett med ham. Dessuten er nattverden et styrkemåltid som skal hjelpe oss til å leve som kristne og følge Jesus livet ut. Ikke minst er det et fellesskapsmåltid vi er sammen om.

Gode gjerninger.

Gud ønsker at vi skal gjøre gode gjerninger. Men her er det noe viktig vi må få med oss. Vi skal ikke gjøre gode gjerninger for å fortjene noe fra Gud. Vi er, som vi sa tidligere, frelst av nåde ved tro. Gjerninger er ikke noe vi skal prøve å gi Gud som betaling for frelsen og det evige livet vi har fått del i. Gud vil at våre gjerninger skal ha en annen retning. De skal ikke rettes mot ham, men mot vår neste. Det er vår neste som trenger de gode gjerningene våre, for vår neste klarer ikke seg selv han heller. Han er avhengig av vår hjelp og støtte. Det er nettopp når du vet at du ikke skal gjøre noe for å fortjene noe fra Gud, du blir fri til å gjøre noe for din neste. La oss bruke et bilde: Jesus betalte all vår gjeld til Gud. Da slipper vi å bruke kreftene våre til å betale avdrag og renter til ham. Vi får rett og slett en helt ny økonomi. Vi har blitt så rike at vi virkelig kan gi noe til vår neste uten å føle at vi blir fattigere av det.” Han frelste oss, ikke på grunn av våre rettferdige gjerninger, men fordi han er barmhjertig”, sier Paulus. Og så fortsetter han:” Dette er et troverdig ord, og jeg vil at du skal innprente det jeg har sagt så de som er kommet til tro på Gud blir ivrige etter å gjøre gode gjerninger” (Tit 3,5 og 8). Det er altså når vi vet at vi utelukkende er frelst på grunn av Guds ufortjente barmhjertighet, vi blir ivrige etter å gjøre gode gjerninger. Forfatteren av Hebreerbrevet underviser også grundig om at Jesus døde for våre synder slik at vi blir frelst av bare nåde. Og så sier han i slutten av brevet.” La oss da ved ham (altså Jesus) stadig bære fram for Gud vårt lovprisningsoffer, det vil si frukt av lepper som priser hans navn. Men glem ikke å gjøre godt og dele med andre; for slike offer er til Guds behag” (Hebr 13,15-16). Det er noen som tror at dersom vi sier at vi blir frelst utelukkende av nåde og ved tro, så blir gode gjerninger helt uviktige for oss. Det er ikke sant. Gode gjerninger er veldig viktige. Vi skal bare ikke gjøre dem for å fortjene noe fra Gud. Vi skal gjøre dem fordi vår neste trenger dem Gjør vi gode gjerninger for deretter å se oss i speilet for å finne ut om vi er bra nok eller gode nok, blir vi bare mismodige. Våre gode

gjerninger blir nemlig aldri fullkomne, og de gir oss aldri fortjeneste overfor Gud. Snur vi oss bort fra speilet og i stedet vender oss mot vår neste, blir vi mer frimodige. Vår neste kan gjøre seg nytte av våre gode gjerninger, selv om de ikke er fullkomne.

Et liv i tjeneste.

Bibelen sammenligner menigheten med et legeme. Den kaller faktisk menigheten for ”Kristi legeme”. Jesus er hodet, vi er lemmene.” For med én Ånd ble vi alle døpt til å være ett legeme”, sier Paulus (1 Kor 12,13). Vi var inne på dette også i kapittel 6, kapitlet om Den Hellige Ånd. De ulike lemmene på et legeme, er alle forskjellige. Hånden er forskjellig fra foten, øret er forskjellig fra øyet. Det er nettopp dette som er så viktig, at de ulike lemmene ivaretar så mange forskjellige funksjoner. Det er da legemet kan fungere maksimalt. Hele kroppen merker det når et av lemmene ikke fungerer.” Tjen hverandre, hver med den nådegave han har fått”, sier Peter (1 Pet 4,10). Uansett hvilke lem du er eller hvilken nådegave du har fått, trenger de andre deg. Og du trenger de andre. Vi er gjensidig avhengig av hverandre. Vi skal tjene hverandre. Herskesyke, konkurranse, rivalisering og stolthet er ødeleggende for helheten. Dersom noen tror at de er så lite viktige at de bare kan melde seg ut, er det også noe som går galt. Vi trenger å vite at vi alle er viktige, og at vi skal tjene hverandre. Det er tjenersinnet som er poenget. Jesus demonstrerte tjenersinn. Den siste kvelden han var sammen med disiplene sine, vasket han føttene deres. Det var en jobb med så lav status at det stort sett bare var de slavene med lavest anseelse som fikk den. Men han som var himmelens og jordens Herre, syntes altså ikke at han var for stor til den oppgaven. Så sier han til disiplene sine etter at han har vasket dem: ”Dere kaller meg mester og herre, og dere gjør det med rette, for jeg er det. Når jeg som er herren og mesteren, har vasket deres føtter, så må også dere vaske hverandres føtter. Jeg har gitt dere et forbilde: Slik jeg har gjort mot dere, skal også dere gjøre” (Joh 13,13-15). En kristen går ikke rundt og forventer å bli betjent at alle og enhver. Tvert imot. En kristen har en Herre som kom til jord som en tjener, og derfor vil han eller hun selv tjene både i menigheten og utenfor.

Disippelen.

Ordet ”disippel” er gått av moten. I dag snakker vi om en lærling. Det typiske for lærlinger er at de ikke har noen utdanning før de begynner å jobbe. Det er jobben som er utdannelsen. Etter at en har utført noen enkle oppgaver, blir en etter hvert klar for større utfordringer. Etter at en har startet som fullstendig uerfaren, tilegner en seg etter hvert en del viktige erfaringer. Så må en som regel være med på noen teorikurs innimellom jobbingen.

”Følg meg”, sa Jesus da han kalte disiplene sine. Og de stod opp og fulgte ham. Der han gikk, gikk de også. De hørte hva han sa, de så hva han gjorde. Etter forbausende kort tid sendte han dem ut to og to. Nå skulle de på egen hånd gjøre det de hadde sett at han gjorde. Og det gikk tydeligvis bra. De kom gledestrålende tilbake til ham igjen etter fullført oppdrag. Så vandret de videre sammen med Jesus, så hva han gjorde, hørte hva han sa. Av og til talte han til dem lenge og grundig, så de fikk noen teorikurs også.

Til slutt, like før Jesus ble tatt opp til himmelen, får de det store oppdraget: "Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lærer dem og holde alt det jeg har befalt dere. Og se jeg er med dere alle dager inntil verdens ende" (Matt 28,18-20).

De som var disipler, skulle altså ut og gjøre nye disipler. De som hadde vært lærlinger, skulle ut og tilby nye lærlingplasser. Det var ikke bare nærmiljøet de skulle gå ut til. Det var alle folkeslag! Alle dem som blir kristne og innlemmes i disippelflokken har del i det samme oppdraget. En sann disippel er en som arbeider for at enda flere skal bli disipler. De nye disiplene skal igjen lære å gjøre nye disipler. Det evangeliet vi har fått, er en stafettpinne vi skal levere videre. Det er det vi omtaler som evangelisering eller misjon. Det er viktig at vi som er kristne kan elske hverandre, støtte hverandre og be for hverandre slik at vi blir hos Jesus hele livet og får oppleve den dagen Jesus skaper en ny jord under en ny himmel. Men det er minst like viktig at vi arbeider for at så mange som overhodet mulig får være med på den nye jord. Vi har ikke bare fått i oppdrag å ta vare på dem som allerede er i menigheten vår, men vi har som enkeltkristne og som menighet ansvar for å få mange flere med oss – både i vårt eget land og over hele kloden.

Holde Guds bud.

”Dersom dere elsker meg, holder dere mine bud”, sa Jesus (Joh 14,1). ”Og dette er kjærligheten til Gud at vi holder hans bud” sier Johannes (1 Joh 5,3. Se også Joh 14,21; 15,10; 1 Joh 2,3). Klarere kan det ikke sies. Jesus har ikke overlatt til sine disipler selv å finne ut hva som er rett og galt. Han har fortalt dem hva som er rett og hva som er galt. Han har pekt på Guds bud og bedt oss om å følge dem. Ut fra de avsnittene vi nettopp siterte, er det i alle fall klart at en som tror at det går an å være en Jesu disippel uten å ta Guds bud på alvor, har misforstått noe ganske vesentlig. Guds bud har aldri vært på moten. En som lever etter Guds bud kan til tider føle seg ganske umoderne. En som lever etter Guds bud kan til tider føle seg veldig annerledes. Men det er altså det Jesu disipler er kalt til: Et annerledes liv. Da vi tidligere beskrev synden, sa vi: ” Vi er livredde for å være annerledes eller for å gå mot

strømmen. Vi vil helst gjøre som folk flest”. Jesus kaller oss nettopp til å bli annerledes og leve forskjellig fra folk flest. Ikke fordi det i seg selv er et poeng å være forskjellig. Heller ikke fordi det er om å gjøre å være gammeldags. Poenget er å leve slik at verken vår neste eller vi selv tar skade. Det er, som vi sa i første kapittel, med Guds bud som med trafikkreglene: De er gitt oss for å verne liv og gjøre det trygt å ferdes.

Syk!? Jeg!?

Er det virkelig slik at kristne går rundt og tror at de er bedre enn andre? I så fall er det noe de ikke har skjønt. La meg få lov til å fantasere litt fritt ut fra Jesu ord: ”Det er ikke de friske som trenger til lege, men de syke... Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere” (Matt 9,12-13). Den dagen vi kommer til Jesus, får vi høre en god og en dårlig nyhet. Den dårlige nyheten er at vi er alvorlig syke. Sykdommen heter synd. Den er garantert dødelig. Den preger hele tiden vårt forhold både til Gud, vår neste, oss selv og skaperverket. Og den påvirker både våre tanker, ord og gjerninger. Den gode nyheten er at Jesus forteller oss at nå har vi kommet til den eneste legen som kan behandle denne sykdommen. Vi vil hele tiden være avhengig av regelmessige legebesøk og daglige medisiner. Vi kan fortsatt komme til å ha noen dårlige dager. Men den dagen han skaper en ny himmel og en ny jord, vil vi være helt helbredet, friskere enn vi noen sinne har vært. Inntil dette skjer, er vi altså syke, alvorlig syke. Men så sier legen, til vår store overraskelse. ”Du er ikke den eneste pasienten på dette sykehuset som kalles ’menigheten’. Det er mange her. Nå, allerede mens du er syk, skal du få lov til å være med å ha omsorg for de andre pasientene. Du er herved ansatt som min medarbeider. Det betyr ikke at du er frisk. Men du er ansatt. De andre trenger deg, og du trenger de andre. Dessuten er verden full av andre syke mennesker som verken vet at de er syke eller vet hvor de kan finne den legen de trenger. Jeg vil så gjerne at du skal gå til dem, fortelle dem at de trenger hjelp, og at det fortsatt er plass til flere her på sykehuset mitt - eller menigheten, om du vil. Så vil jeg at du skal vite at jeg er uendelig glad i deg. Jeg vil at du skal være rotfestet og grunnfestet i min kjærlighet (Ef 3,17-19). Når min kjærlighet får flyte inn i deg, kan du la den flyte videre ut til dine medmennesker. De trenger den inderlig” (1 Joh 4,10-11 og 19). En kristen er inderlig glad hver dag han merker at behandlingen og medisinerne lindrer plagene og hjelper han til et bedre liv. Men han er smertelig klar over at han fortsatt er syk og har dårlige dager – helt til Jesus kommer igjen og skaper en ny himmel og en ny jord. Han har ingen grunn til å være stolt av seg selv. Derimot kan han være stolt av legen sin og stole fullt og fast på ham. Så vil han forsette å gå til behandling selv og oppmuntre alle sine medkristne til det samme. Og han vil gjøre det han kan for at folk som

ennå ikke kjenner legen, blir kjent med ham og kan få den hjelpen de trenger. Så er det overhodet ikke interessant å vite om du er sykere eller friskere enn de andre pasientene på sykehuset eller utenfor. Det som er viktig, er at du vet at du har kommet til Legen, at du er under behandling og at han har lovet å gjøre deg helt frisk en gang. Alt dette får du del i av bare nåde, helt gratis.